

Polkowski, Zenon

80-lecie Katedry Kościoła Starokatolickiego Mariawitów (1914-1994)

Notatki Płockie 39/4-161, 20-21

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

80-lecie Katedry Kościoła Starokatolickiego Mariawitów (1914-1994)

Spółeczność mariawicka wykluczona z Kościoła Rzymskokatolickiego w 1906 roku musiała się organizować od podstaw w samodzielne parafie by móc zrealizować cel swego powołania. Nowa organizacja wyznaniowa musiała pokonać nie tylko przeszkody natury ideologicznej, organizacyjnej ale i majątkowej. Mariawici wychodząc z Kościoła Rzymskokatolickiego, cały swój majątek parafialny zostawili w tym Kościele. Stąd jedną z pierwszych palących potrzeb po 1906 r. była konieczność budowania własnych kościołów i domów parafialnych. Rozwijający się ruch mariawicki musiał posiadać odpowiednią centralę. Wtedy powstała myśl wybudowania Katedry i klasztoru. Na miejsce budowy obrano posesję w Płocku, którą już wcześniej nabyła dla swych sióstr Bł. Maria Franciszka.

Projekt Katedry wraz z klasztorem wykonał biskup Jan M. Michał Kowalski. Przyjęto, że cały obiekt będzie wybudowany w stylu neogotyckim.

Front Katedry wieńczy trzy wieże, a od strony Wisły zamyka kopuła, na której umieszczona jest monstrancja z adorującymi aniołami. Wokół kopuły umieszczony jest napis gotyckimi literami:

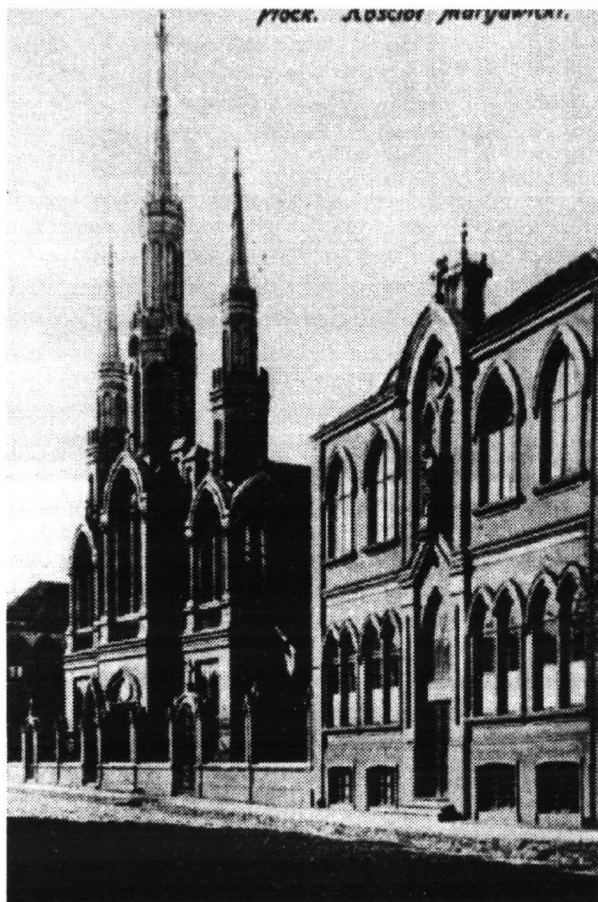
"Adorujmy Chrystusa Króla panującego nad narodami"

Z lotu ptaka całość posiada kształt litery F skierowanej od ulicy i litery E od strony ogrodu klasztornego. Poświęcenie fundamentów pod budowę Świątyni odbyło się 27 maja 1911 r. Budowę kierował biskup Jan Michał Kowalski przy pomocy kapłanów: Klemensa M. Filipa Feldmana, Wacława M. Bartłomieja Przysieckiego, Feliksa M. Mateusza Korwin Szymanowskiego. Wszystkie szczegóły budowy uzgadniano z Matką Marią Franciszką.

Fundusze czerpano z dobrowolnych ofiar kapłanów, sióstr i ludu mariawickiego. Feliksa M. Franciszka przestrzegła z całą skrupulatnością by na budowę Świątyni nie wpłynął ani jeden grosz nieuczciwie zdobyty. Przez cały czas budowy wszyscy mariawici spieszyli z pomocą zgłaszając się do pracy przez wiele dni a nawet tygodni. W ten sposób Świątynia stała się własnością całego ludu mariawickiego.

Budowę ukończono latem 1914 r., a 15 sierpnia tegoż roku w Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny odbyło się jej poświęcenie. Mimo wybuchu I wojny światowej i jej działań, które w tym czasie obięły swym zasięgiem Płock, wielotysięczne rzesze wiernych z całego kraju wzięły udział w tej uroczystości.

Konsekracji dokonał biskup Jan M. Michał Kowalski w asyście biskupów i licznie zgromadzonych kapłanów mariawickich.

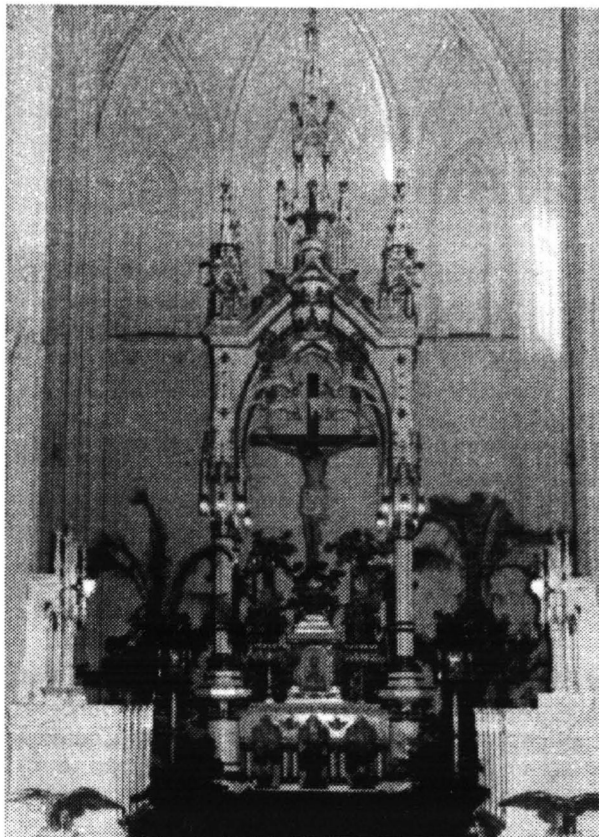

Dawny widok Katedry od strony ulicy

Pierwsza wojna światowa nie wyrządziła żadnych szkód materialnych mimo, że Płock wielokrotnie był terenem działań wojennych.

Podczas II wojny światowej, w której okupant zajął cały klasztor a mieszkańców wysiedlił do Generalnej Guberni. Sama Katedra przez całą wojnę była czynna i odprawiano nabożeństwa, mimo, że Niemcy nosili się z zamiarem przebudowania obiektu na salę teatralną. Tak i z tej wojny Świątynia ocalała. Po odzyskaniu niepodległości natychmiast wszyscy wrócili z wygnania i odtąd Katedra i Klasztor są w dalszym ciągu siedzibą władz naczelnych Kościoła i Domem macierzystym Zgromadzenia Sióstr Mariawitek.

W 1962 roku Ministerstwo Kultury i Sztuki uznało Świątynię za zabytek. Zwiedzając Świątynię uderza Jej wewnętrzny wystrój. Katedra wewnątrz jest utrzymana w stylu neogotyckim, pomalowana jest na jasny kolor. W Świątyni znajduje się tylko jeden ołtarz, nad ołtarzem

Ółtarz w Katedrze

znajduje się konfesja wsparta na czterech filarach. Wyssoko na konfesji umieszczona jest Tiara Papieska i dwa skrzyżowane klucze - symbol najwyższej władzy.

Ponieważ Kościół Starokatolicki Mariawitów nie uznaje prymatu Papieża - władzę tę w Kościele i jej symbol oddaje Jezusowi Utajonemu w Przenajświętszym Sakramencie.

W podziemiach Katedry znajduje się grób założycielki M. Franciszki Kozłowskiej oraz biskupów: Romana M. Jakuba Próchniewskiego, Wacława M. Bartłomieja Przysieckiego, Klemensa M. Filipa Feldmana oraz tablica poświęcona Arcybiskupowi Janowowi M. Michałowi Kowalskiemu, który zginął w obozie koncentracyjnym w Dachau.

P. S. We wszystkich parafiach Kościoła Starokatolickiego Mariawitów jest do nabycia "Informator", który zawiera więcej wiadomości o mariawityzmie.

Świątynia i Klasztor od strony ogrodu